

THÀNH - KINH BẢO

NĂM THỨ 8

MAI 1938

SỐ 87

TÒA SOẠN :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi

Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman

Quản-lý Thành-Kinh-Bảo

Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p.20

Mỗi số 0p.15

Mua báo xin trả tiền trước

ĐIỆU HÁT ĐEM TRỜI XUỐNG ĐẤT

*«Hãy lấy ca-vịnh, thơ thánh, và bài hát thiêng-liêng mà đối-đáp cùng nhau,
và hết lòng hát mừng ngợi-khen Chúa»*

(Ê-phê-sô 5 : 19)

KỠ-ĐIỆU thay là ảnh-hưởng của âm-nhạc trong lòng người! Nó thúc-giục ta làm nên những thủ-đoạn anh-hùng, nó khiến quân-sĩ mỗi-một cứ hăng-hái chiến-đấu trong hàng trận, nó hàn-gắn vết thương của kẻ cu-tang, giúp tin-đồ nhìn xa hơn «trông khóc-lóc.» Cả đến con trẻ cũng thiu-thiu ngủ vì nghe mẹ hát ru êm-ái. Tục-ngữ Anh có câu : «Âm-nhạc có bùa yêu để làm người tím lòng hung-ác.» Nhưng, buồn thay, quỉ Sa-tan biết rõ ảnh-hưởng của âm-nhạc ; nó dùng đờn ngọt hát hay của phường kỹ-nữ mà cám-đổ đờn ông lia-bỏ gia-đình, sa-đắm vào vòng ô-uế, tội-lỗi.

MỘT NĂNG-LỰC SUỐT MỌI THỜI-ĐẠI

CHÚNG ta cần xét xem gia-đình tin-đồ và Hội-Thánh phải lợi-dụng âm-nhạc thế nào. Kinh-Thánh nhiều lần quả-quyết rằng âm-nhạc nguyên do Đức Chúa Trời soi-bảo và vẫn là một năng-lực trong vũ-trụ của Ngài, kể từ khi «các sao mai đồng hát hòa nhau, và các con trai Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng» (Gióp 38 : 7) cho đến khi diễn những cảnh cuối-cùng trên sân khấu địa-cầu, tức là khi những kẻ được cứu-chuộc «đứng bên biển pha-ly đó mà nâng đờn cầm của Đức Chúa Trời. Chúng hát bài ca Môi-se và bài ca Chiên Con» (Khải-huyền 15 : 2, 3).

MỘT ẢNH-HƯỞNG KHÔNG AI LƯỜNG XIẾT

CHẰNG ai lường hết được giá-trị của thơ thánh và bài hát thiêng-liêng. Bài thơ thánh đầy ý-nghĩa sâu-xa có ảnh-hưởng rất lớn đến nỗi nó thường nâng cao và ban phước cho linh-hồn hơn một bài giảng hùng-hồn. Mẫu-Hội nhờ thơ thánh mà được kết-quả gần bằng sự truyền-đạo. Các bài thơ thánh của Tiến-sĩ Simpson, người sáng-lập Mẫu-Hội, là một sức mạnh chỉ-huy phong-trào truyền đạo ở ngoại-quốc và dường đã chấp cánh cho lòng sốt-sắng của các giáo-sĩ. Chưa đủ đâu, nếu chúng ta chỉ là tin-đồ chơn-chánh, hiểu và tin những chơn-lý cốt-yếu trong Kinh-Thánh. Đức Chúa Trời muốn rằng cuộc đời thanh-khiết giữa thế-gian ô-trọc này được bớt phần khắc-khổ nhờ mạch

vui-mừng, hớn-hở từ những bài thơ thánh văng lên không dứt. Các bậc anh-hùng đầu-tiên của Hội-Thánh hát nơi pháp-trường, Phao-lô và Si-la hát trong ngục-thất, đó là bằng-cớ tỏ ra Đức Chúa Trời có thể khiến con-cái Ngài «vui-mừng lắm một cách không xiết kể,» mặc dầu gặp nghịch-cảnh nào. Hẳn anh em cũng nhớ sau khi ăn bữa cuối với các môn-đồ yêu-qui, Đức Chúa Jêsus cất tiếng hát thơ thánh tuy rằng Ngài thấy rõ thảm-hình trên cây Thập-tự và bầy chiền trốn bỏ Đấng chấn.

MỘT BÍ-QUYẾT THẤY NGUỒN ƠN-PHƯỚC

VẬY, một bài thơ thánh qui-báu là con đường vượt qua những sự xúc-cảm dồn-dập; nó là một cách phát-biểu khi ta không thể nói ra lời. Hát thơ thánh chẳng những bày-tỏ lòng vui-mừng của kẻ tin đạo, song còn truyền sự vui-mừng vào nơi không có, cho linh-hồn sâu-khổ được hớn-hở khôn xiết, và mở toang tấm lòng để nhận-lãnh ơn-phước thiên-thượng. Phao-lô nhận-biết thơ thánh có giá-trị lớn như thế, nên ông khuyên các tin-đồ Cô-lô-se như ta đã thấy trên kia.

MỘT TẮC LÒNG THÀNH TRONG BÀI THƠ THÁNH

THƠ thánh ích-lợi như thế, nhưng biết bao tin-đồ dùng sai khi thờ-phượng Chúa! Một tin-nữ cao tuổi người nước Mỹ mới đến thăm Đông-dương, giảng mấy bài giúp ích giáo-hữu, có nói với chúng tôi rằng nhiều anh chị em không thật lòng hát thơ thánh. Theo bài hát thì hứa dâng trọn linh-hồn và thân-thể để hầu việc Đức Chúa Trời, nhưng trong lòng nào có nghĩ đến những lời hứa trọng-thề ấy. Miệng xin Ngài cho mình bị thử-rèn để được thánh-sạch, nhưng khi thật gặp như thế thì lập-tức lảm-bầm, loạn-ngịch. Đức Chúa Trời vui nghe tiếng hát *xuất tự đáy tâm-hồn thành-thực*, nhưng môi-miệng hát suông những điệu ngân-ngã, du-dương bất-quá là giả bộ. Vậy, chúng ta phải luôn luôn nghĩ đến những lời mình hát, phải «hát theo tâm-thần, cũng hát bằng tri-khôn» theo như Sứ-đồ Phao-lô đã dạy (I Cô 14: 15). Nếu không thể thật lòng hát, thà ta làm thinh!

MỘT CỐI ĐÔNG-DƯƠNG VANG KHÚC CA THIÊN-THƯỢNG

LẠI nữa, các bạn thanh-niên tập hát bốn giọng, họp thành một ban giúp cho cuộc thờ-phượng thêm phần long-trọng, nên nhớ luôn rằng công-việc mình chỉ được phước nếu mình hát cốt để *dep lòng Đức Chúa Trời* chứ không phải để *vui tai hội-chúng*. Tiếng hát đầu hay đến đâu cũng mất hết ý-nghĩa thiêng-liêng nếu ta mải lo xem hội-chúng có khen cung đờn, tiếng hát của mình chẳng. Nguyện Chúa cho các nhà-thờ và nhà riêng khắp xứ này vang tiếng hát mừng ngợi-khen Chúa! Các bạn có biệt-tài về âm-nhạc nên cố-gắng soạn những bài hát mới-mẻ, thiêng-liêng, hiệp với tinh-thần riêng của dân-tộc Việt-Nam, đó cũng là một cách hầu việc Chúa rất có hiệu-lực. Nếu không thể soạn những bản đờn du-dương thì nên dựa theo những bản đờn sẵn có mà đặt lời-lẽ có văn-chương và ý-nghĩa thiêng-liêng sâu-xa. Kia, biết bao người đem ân-tử của Đức Chúa Trời về âm-nhạc trộn lẫn với những cuộc vui-chơi tội-lỗi, hư-hoại, ô-uế! Anh chị em hãy chuyên tâm tập-tành âm-nhạc thánh-khiết để tỏ cho họ biết rằng con-cái Đức Chúa Trời được cứu-chuộc và được phiếu trắng đều có tấm lòng văng mạch kính-mến và cảm-kích đối với Cứu-Chúa đã đem sự trong-sạch, vui-mừng đến cõi đời bị rửa-sả vì có tội-lỗi, và đã cho chúng ta được có «vui-mừng lắm một cách không xiết kể và vinh-hiễn» (I Phi-e-rơ 1: 8). — T. K. B.